

TENTO ÚJAV UVEDEN PRO ÚČELY
ZASTUPITELSKÉHO POSKYTNUTÍ INFORMACE
2. č. 306/1999
lok. rozhodnutí lahyk právn. moci
výrok I, II, III dne 23.7.2020
výrok
on
a je vykonatelné dle 28.7.2020
V Mostě
dne 17-12-2020

č. j. 8 Co 64/2020-271

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viléma Šetka a soudců Mgr. Martiny Andělové a JUDr. Martina Vícha ve věci

žalobkyně:

Colloseum Management s. r. o., IČO: 03777847
sídlem Vlastina 850/36, 161 00 Praha 6 - Ruzyně
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Obršlíkem
sídlem Havlíčkova 1735, 266 01 Beroun

proti

žalované:

██████████, narozená dne ██████████
bytem ██████████
zastoupená advokátkou Mgr. Štěpánkou Vincencovou
sídlem U Vysočanského pivovaru 703/7, 190 00 Praha 9

o částku 208 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 4. 10. 2019, č. j. 12 C 192/2013 – 228, ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 17. 1. 2020, č. j. 12 C 192/2013 - 233

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku II. mění potud, že náklady řízení činí částku 157 312,15 Kč a jsou splatné k rukám zástupce žalobkyně; jinak se v tomto výroku, jakož i ve výroku I. **potvrzuje**.
- II. Usnesení okresního soudu se **potvrzuje**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení částku 35 946,70 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 208 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % od 16. 6. 2013 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 203 002 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Formou doplňujícího usnesení uložil dále žalované zaplatit České republice, do pokladny Okresního soudu v Mostě

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Weber

(K ř. 1 - rozsudek)

částku 18 230 Kč na nákladech řízení zálohovaných státem, a to do tří dnů od právní moci rozhodnutí. Okresní soud vycházel ze zjištění, že právní předchůdce žalobkyně se stal vlastníkem osobního automobilu značky Volkswagen Polo registrační značky [REDAKCE] na základě kupní smlouvy ze dne 24. 3. 2011. Toto vozidlo dle dohody účastníků užívala žalovaná, a to k přepravě účetní dokumentace mezi žalobkyní a matkou žalované, která žalobkyni poskytovala účetní služby. Žalobkyně prostřednictvím jednatele vyzývala žalovanou k vrácení vozidla, žalovaná však tak neučinila, neboť dle kupní smlouvy ze dne 26. 9. 2011 bylo vozidlo převedeno na nového vlastníka [REDAKCE]. Zprostředkovatelem prodeje měla být žalovaná, z výpovědi bývalé jednatelky žalobkyně, vyslechnuté jako svědkyně, okresní soud zjistil, že důrazně popřela, že by kupní smlouvu o prodeji vozidla podepisovala a ze znaleckého posudku z oboru písmoznalectví dále bylo zjištěno, že podpis této jednatelky na kupní smlouvě ze dne 26. 9. 2011 s vysokou pravděpodobností není jejím pravým podpisem. Soud prvního stupně dovodil, že mezi účastníky ohledně užívání osobního automobilu byla uzavřena smlouva o výpůjčce dle § 659 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (obč. zák.), vozidlo podle dohody účastníků bylo dáno k dispozici žalované, vlastníkem vozidla byl však předchůdce žalobkyně, doba výpůjčky sjednána nebyla a žalovaná po vyzvání k vrácení vozidla toto nevrátila, neboť vlastníkem vozidla byl již jiný subjekt. Dle soudu prvního stupně nevrácením předmětu výpůjčky vznikla žalobkyni škoda, jejíž výše byla prokázána znaleckým posudkem a představovala obvyklou cenu vozidla ke dni 26. 9. 2011, kdy přešlo do držby společnosti [REDAKCE]. Vzhledem k tomu, že žalovaná je s náhradou škody vůči žalobkyni v prodlení, byla jí rovněž uložena povinnost zaplatit úroky z prodlení. O nákladech řízení bylo rozhodnuto s poukazem na úspěch žalobkyně ve sporu a ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že náklady řízení představují náhradu za soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení a náklady za právní zastoupení advokátem. Formou doplňujícího usnesení bylo rozhodnuto o povinnosti žalované hradit náklady řízení zálohované státem ve výši 18 230 Kč a jedná se o náhradu na odměnu znalce a úhradu hotových výdajů v souvislosti s vyhotovením znaleckého posudku v oboru písmoznalectví, kdy z celkových nákladů na znalečné ve výši 23 230 Kč byla částka 5 000 Kč uhrazena ze zálohy složené žalovanou a zbývajících částka 18 230 Kč byla proplacena z rozpočtových prostředků soudu. Podle výsledku řízení (§ 148 odst. 1 o. s. ř.) je tak neúspěšná žalovaná povinna nahradit náklady řízení zálohované státem České republiky do pokladny Okresního soudu v Mostě.

2. Proti rozsudku a rovněž doplňujícímu usnesení podala žalovaná včasné odvolání. V podaném odvolání namítá, že okresní soud v rozhodnutí zcela opomenul, že v daném řízení bylo postupováno podle § 107a o. s. ř. a došlo k procesnímu nástupnictví na základě návrhu původní žalobkyně [REDAKCE]. Dovozuje, že žalovaná proto nemůže případně odpovídat za škodu žalobkyni, ale pouze původní žalobkyni a soud měl zdůvodnit, zda žalobou uplatněný nárok na základě smlouvy o postoupení pohledávky přešel na současnou žalobkyni. Okresní soud nesprávně založil své rozhodnutí na odpovědnosti žalované za škodu v důsledku porušení smlouvy o výpůjčce. Namítá, že nebyly splněny veškeré předpoklady vzniku odpovědnosti žalované hradit způsobenou škodu dle § 420 obč. zák. Zpochybňuje, že by žalobkyně prokázala, že by byla vlastníkem předmětného vozidla, neboť kupní smlouva nebyla předložena a vlastnictví původní žalobkyně k předmětnému vozidlu nebylo prokázáno. Odvolatelka dále zpochybňuje, že v daném případě byla uzavřena mezi účastníky smlouva o výpůjčce. Smlouva o výpůjčce dle právní úpravy § 659 a násl. obč. zák. nevyžaduje zvláštní formu, musí z ní vedle bezplatnosti ale vyplývat dočasné užívání věci. Sjednání doby trvání výpůjčky je tak podstatnou náležitostí smlouvy o výpůjčce a doba výpůjčky v daném případě sjednána nebyla. Taková smlouva proto být uzavřena nemohla. V důsledku toho nemohla být ani porušena zákonná povinnost vozidlo vrátit na základě ukončení smlouvy o výpůjčce. Otázka, zda žalovaná byla žalobkyní řádně vyzvána k vrácení vozidla, nebyla v řízení objasněna. Bylo pouze prokázáno, že k vrácení vozidla byla vyzvána [REDAKCE]. Žalovaná tak nemohla porušit žalobkyní tvrzenou povinnost spočívající

v nevrácení vozidla na její výzvu. Argumentuje dále tím, že pokud by smlouva o výpůjčce byla uzavřena, zanikla by tato smlouva mezi účastníky nejpozději uzavřením kupní smlouvy o prodeji vozidla. Žalovaná setrvala ve své argumentaci na tom, že kupní smlouva ze dne 26. 9. 2011 byla platně uzavřena a okresní soud nesprávně vycházel pouze z výpovědi [redacted] a [redacted] (bývalé [redacted]), jejíž výpovědi lze považovat pouze za účastnické výpovědi, nikoliv výpovědi svědků. Nesprávně rovněž okresní soud vycházel ze znaleckého posudku, který odvolatelka považuje za vadný a zmatečný. Žalovaná dále namítala, že soud prvního stupně se v rozhodnutí vůbec nezabýval zaviněním žalované ve vztahu k tvrzenému porušení právní povinnosti a vzniku škody. Tvrzené protiprávní jednání soud navíc shledal ve zcela jiném skutku, než jak tvrdila žalobkyně v podané žalobě. Pokud žalovaná neporušila povinnosti vyplývající ze závazku ve vztahu k užívání vozidla, nemohla rovněž vzniknout ani příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním a vzniklou škodou. V doplnění odvolání (podání ze dne 25. 5. 2020) vznesla žalovaná procesní obranu formou započtení vlastní pohledávky vůči žalobkyni z titulu smlouvy o půjčce uzavřené mezi žalovanou a původní žalobkyní, kdy žalovaná poskytla peněžní prostředky na nákup vozidla do vlastnictví předchozí žalobkyně, a to ve výši 185 220 Kč. Vzhledem k tomu, že lhůta pro vrácení půjčky nebyla sjednána, vyzvala žalovaná původní žalobkyni k vrácení celé půjčky s lhůtou k plnění do 16. 1. 2020. K uplatnění námitce započtení své pohledávky ohledně navrácené půjčky pak odvolatelka odkázala na své vyjádření a tvrzení o financování nákupu vozidla včetně návrhu na výslech její matky [redacted]. K oprávněnosti učinit námitku započtení po koncentraci řízení, případně v odvolacím řízení, odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 8. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4182/2016, ze kterého se dovozuje, že námitka započtení je procesní obranou, namítá-li žalovaná zánik závazku do výše částky uplatněné žalobou a taková námitka započtení s následky uvedenými v § 98 o. s. ř. může být vznesena nejen za řízení před soudem prvního stupně poté, co nastala koncentrace řízení, ale i v odvolacím řízení, které je založeno na systému neúplné apelace; jde o institut hmotného práva, jehož uplatnění zákon nekoncentruje do určitého stádia řízení. Odvolatelka se tak domáhala zrušení napadeného rozsudku včetně usnesení o povinnosti hradit náklady řízení zálohované státem a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání uvedla, že rozsudek okresního soudu považuje za věcně správný, ztotožňuje se s jeho závěry a k nově uplatněné námitce žalované spočívající v procesní obraně započtením její vlastní pohledávky, uvedla, že není důvodná. Žalobkyni není známo, že by svou pohledávku žalovaná uplatnila vůči právnímu předchůdci či vůči žalobkyni, a to i po postoupení pohledávky v podobě náhrady škody. V době, kdy byla žalovaná vyzývána k vydání předmětného vozidla, podmiňovala vrácení vozidla vypořádáním údajné pohledávky její matky za [redacted] z titulu poskytování účetních služeb. Nikdy však nebyla zmíněna žádná pohledávka samotné žalované v podobě nyní tvrzené půjčky. Žalobkyně proto navrhovala potvrzení napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal napadený rozsudek včetně doplňujícího usnesení a dále řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání žalované nejsou důvodná.
5. Dle § 3028 odst. 3 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (o. z.), není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.
6. Vzhledem k tomu, že posuzované smlouvy o prodeji vozidla, včetně právního jednání dotčených osob, byly realizovány před datem 1. 1. 2014, je třeba v daném případě věc posuzovat dle příslušných ustanovení zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 1. 2013 (obč. zák.).

7. Dle § 451 odst. 1, 2 obč. zák., kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bez důvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.
8. Podle názoru odvolacího soudu okresní soud provedl dokazování v potřebném rozsahu, lze vycházet ze základních skutkových zjištění, odvolací soud se však neztotožnil zcela s právním posouzením vztahu mezi právním předchůdcem žalobkyně a zejména důvodu, na základě kterého by žalovaná měla žalobkyni uhradit částku 208 000 Kč s příslušenstvím odpovídající obvyklé ceně zjištěné znaleckým posudkem ke dni 26. 9. 2011. Odvolací soud, stejně jako okresní soud, má za prokázané, že právní předchůdce žalobkyně byl vlastníkem osobního automobilu zn. Volkswagen Polo, a to na základě kupní smlouvy ze dne 21. 3. 2011 s tím, že část kupní ceny v celkové výši 264 600 Kč byla hrazena formou úvěru ve výši 79 380 Kč. Uvedené skutečnosti vyplývají z úvěrové smlouvy č. [REDAKCE] uzavřené mezi právním předchůdcem žalobkyně a společností Škofin, s. r. o. dne 21. 3. 2011. Je rovněž bezpochyby, že bezprostředně po zakoupení vozidla toto motorové vozidlo převzala do dispozice žalovaná, na základě dohody s původní žalobkyní a vozidlo mělo být používáno především pro přepravu účetních materiálů mezi žalobkyní a matkou žalované, která poskytovala žalobkyni účetní služby. Odvolací soud se však neztotožnil s právním posouzením vztahu původní žalobkyně a žalované s tím, že by mezi účastníky byla uzavřena smlouva o výpůjčce dle § 659 obč. zák., neboť v řízení nebylo prokázáno, že by byly naplněny veškeré podmínky takového závazku, především sjednána konkrétní doba výpůjčky motorového vozidla. Vztah účastníků lze však posoudit tak, že uzavřeli nepojmenovanou ve smyslu ustanovení § 51 obč. zák., jejímž předmětem bylo bezplatné užívání motorového vozidla pro konkrétní účel (převoz účetních materiálů) a takový účel svým obsahem a povahou není v rozporu s právními předpisy. Z obsahu tohoto závazku však nevyplývá, že by současně docházelo k převodu vlastnického práva na žalovanou, anebo že by žalovaná byla zmocněna původní žalobkyní k dalšímu převodu vlastnického práva na třetí osobu. Odvolací soud se dále ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně ve věci posouzení neplatnosti kupní smlouvy ze dne 26. 9. 2011 uzavřené mezi prodávajícím [REDAKCE] a kupujícím [REDAKCE], jejímž předmětem byl převod vlastnického práva předmětného motorového vozidla (Volkswagen Polo, reg. zn. [REDAKCE]) za kupní cenu 220 500 Kč. K uvedené kupní smlouvě byli vyslechnuti statutární zástupci původní žalobkyně, ať již současný jednatel či bývalá jednatelka [REDAKCE] v rámci svých účastnických výpovědí shodně uvedli, že o prodeji vozidla absolutně neměli vědomí a o existenci této kupní smlouvy se dozvěděli až v souvislosti s informací společnosti Škofin, s. r. o., o převodu úvěru na nového vlastníka. Bývalá jednatelka žalobkyně současně uvedla, že podpis na kupní smlouvě není jejím pravým podpisem. Výpověď bývalé jednatelky zcela odpovídá závěrům znaleckého posudku [REDAKCE] včetně jeho doplnění a nelze souhlasit s argumentací odvolatelky, že by závěry znaleckého posudku byly zavádějící či nepřehledné, tedy že podpis na kupní smlouvě ze dne 26. 9. 2011 s vysokou pravděpodobností není pravým podpisem bývalé jednatelky původní žalobkyně. Dle tvrzení a obrany žalované, samotná žalovaná působila jako zprostředkovatel prodeje vozidla a opakovaně sama uvedla, že jednateli původní žalobkyně po prodeji vozidla byla předána kupní cena „cca 200 000 Kč“. Prodej vozidla včetně převzetí případné kupní ceny oba jednatelé důrazně popřeli. Podle názoru odvolacího soudu v daném případě došlo k majetkové újmě žalobkyně spočívající ve snížení hodnoty jejího majetku o obvyklou cenu motorového vozidla, které fakticky i evidenčně bylo převedeno na jiného nabyvatele. S ohledem na dřívější judikaturu, zejména Ústavního soudu ČR, k otázkám nabytí vlastnictví od nevlastníka v dobré víře, nelze klást k tíži žalobkyni, že své nároky neuplatnila vůči [REDAKCE]. Pokud žalobkyně uplatnila nároky vůči žalované z titulu náhrady škody, lze souhlasit s její obranou, že nejsou splněny veškeré předpoklady pro odpovědnost žalované za náhradu škody ve smyslu ustanovení § 420 odst. 1 obč. zák., zejména pokud jde o porušení zákonné (smluvní) povinnosti, zavinění žalované a příčinné souvislosti mezi

zaviněním a vznikem škody. Lze však konstatovat, že žalovaná, dle vlastního tvrzení, působila jako zprostředkovatel, tvrdila, že od kupujícího převzala kupní cenu, kterou předala statutárním zástupcům – jednateli původní žalobkyně. Nebylo však prokázáno, že by k tvrzenému předání kupní ceny došlo a podle názoru odvolacího soudu tak na straně žalované vzniklo bezdůvodné obohacení (§ 451 odst. 2 obč. zák.), odpovídající minimálně obvyklé ceně motorového vozidla ke dni 26. 9. 2011, a to z důvodu plnění z neplatného právního úkonu v podobě neplatné kupní smlouvy o prodeji motorového vozidla. Na odlišné právní posouzení finančního nároku žalobkyně odvolací soud z důvodu předvídatelnosti rozhodnutí upozornil obě strany, zejména žalobkyni a učinil poučení dle § 118a odst. 2 o. s. ř. o odlišném právním posouzení tohoto nároku, avšak bez nutnosti doplnění žalobních tvrzení. K odvolací námitce žalované, vztahující se k procesnímu nástupnictví původní žalobkyně společnosti Colloseum Hotels, s. r. o. na žalobkyni Colloseum Management, s. r. o. s tím, že žalovaná nemůže případně odpovídat za škodu současně žalobkyni ale původní žalobkyni, odvolací soud zcela odkazuje na vlastní usnesení ze dne 16. 8. 2017, č. j. 8 Co 191/2017 – 130, jímž bylo potvrzeno usnesení okresního soudu ze dne 23. 5. 2017, č. j. 12 C 192/2013 – 120, jímž byl připuštěn vstup současně žalobkyně na místo předcházející žalobkyně do řízení, postupem dle § 107a odst. 1 o. s. ř. s tím, že mezi těmito subjekty byla uzavřena smlouva o postoupení pohledávky za žalovanou a je pak nerozhodné, zda tato finanční pohledávka byla posouzena jako nárok na náhradu škody či nárok uplatněný z titulu bezdůvodného obohacení.

9. K procesní obraně žalované uplatněné postupem dle § 98 o. s. ř. formou započtení vlastní pohledávky ve výši 185 220 Kč jako nesplacené půjčky poskytnuté původní žalobkyni odvolací soud dodává, že dle § 216 odst. 1 o. s. ř. ustanovení § 98 pro odvolací řízení neplatí, přičemž tuto pohledávku jako procesní obranu do výše částky uplatněné žalobkyní žalovaná uplatnila v průběhu odvolacího řízení, a to v doplnění odvolání, podáním ze dne 25. 5. 2020. Dle tvrzení žalobkyně, půjčka poskytnutá původní žalobkyni, měla být poskytnuta v souvislosti s nákupem a pořízením motorového vozidla v roce 2011, jako hmotněprávní nárok tak vznikla před poučením soudu prvního stupně o koncentraci řízení, před rozhodnutím soudu prvního stupně a nejedná se ani o nárok či pohledávku vzniklou až v průběhu odvolacího řízení. Z hlediska vzniku tohoto závazku je tak nerozhodné, že dle tvrzení žalované v případě půjčky nebyla lhůta pro vrácení sjednána a zesplatnění půjčky žalovaná provedla až výzvou ze dne 13. 1. 2020. Odvolací soud se neztotožnil s argumentací žalované, jež poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 8. 2018, sp. zn. 32 Cdo 4182/2016, neboť toto rozhodnutí řeší odlišnou situaci. Ve věci posuzované Nejvyšším soudem se žalobce domáhal finančních nároků z titulu smlouvy o dílo, přičemž žalovaný vznesl námitku započtení vzájemné pohledávky vůči žalobci z důvodu vzniku škody na předmětném díle, až po koncentraci řízení, přičemž z hlediska hmotného práva škoda vznikla právě po koncentraci řízení v souvislosti s odstraňováním vad žalobcova díla. Z hlediska skutkového se tak jedná o zcela jiný případ. V předmětné věci tvrzený nárok žalované z titulu půjčky vznikl v souvislosti s poskytnutím případné půjčky a žalované tak nic nebránilo procesní obranu formou námitky započtení vlastní pohledávky uplatnit již v řízení před okresním soudem a nikoliv v průběhu odvolacího řízení, kdy tento postup je dle ustanovení § 216 odst. 1 o. s. ř. vyloučen.
10. Okresní soud proto rozhodl věcně správně, pokud žalované uložil zaplatit žalobkyni částku 208 000 Kč se specifikovaným úrokem z prodlení, neboť žalovaná je s úhradou bezdůvodného obohacení v prodlení. Krajský soud proto rozsudek okresního soudu ve věci samé (výrok I.) dle § 219 o. s. ř. potvrdil. K přezkumu části výroku o vzájemných nákladech účastníků (výrok II.) odvolací soud dodává, že dle § 142 odst. 1 o. s. ř. má žalobkyně právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení, které představují náhradu za soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení ve výši 10 400 Kč, a dále náklady za právní zastoupení advokátem. Jedná se o náhradu za dvanáct úkonů právní služby po 9 140 Kč dle § 7 bod 6, § 8 odst. 1 advokátního tarifu v souvislosti s převzetím zastoupením, sepis a podání žaloby, podání předžalobní výzvy, účast na jednání dne 26. 8. 2015, 6. 11. 2015, 22. 3. 2017, 2. 3. 2018,

27. 9. 2019, podání věcného vyjádření ze dne 24. 9. 2015, vyjádření k otázce znaleckých posudků ze dne 25. 11. 2015, návrh na přistoupení dalšího účastníka do řízení dle § 107a o. s. ř. ze dne 18. 4. 2016, vyjádření k odvolání ze dne 31. 7. 2017. Odvolací soud však neshledal opodstatněnou náhradu za úkon právní pomoci s tím, že nejedná o účelně vynaložený náklad řízení v souvislosti se stručným zpětvzetím návrhu na důkaz novým znaleckým posudkem ze dne 20. 11. 2015, žádost o sdělení stavu věci ze dne 20. 6. 2016 a návrh na doplnění dokazování výsledkem pana Smotlachy ze dne 11. 6. 2019. Oprávněným požadavkem je pak vyúčtování dvanácti režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), vyúčtování náhrady za ztrátu času 5 půlhodin po 100 Kč, celkové náklady na jízdné ve výši 5 635 Kč a náhrada 21 % DPH ve výši 25 497,15 Kč, celkově tak náklady prvostupňového řízení představují částku 157 312,15 Kč. Z výše uvedených důvodů byl rozsudek okresního soudu v nákladovém výroku II. dle § 220 odst. 1 o. s. ř. změněn potud, že náklady řízení činí 157 312,15 Kč a jsou splatné k rukám zástupce žalobkyně, jinak byl rozsudek v tomto výroku o povinnosti žalované hradit náklady prvostupňového řízení včetně uložené lhůty k plnění dle § 219 o. s. ř. potvrzen.
11. S ohledem na výsledek sporu okresní soud správně uložil žalované v souladu s ustanovením § 148 odst. 1 hradit náklady řízení zálohované státem. Jedná se o náklady na znalečné, kdy po použití složené zálohy ze strany žalované ve výši 5 000 Kč zbývá do celkových nákladů na znalečném ve výši 23 230 Kč doplatit částka 18 230 Kč. Krajský soud proto doplňující usnesení okresního soudu o povinnosti žalované hradit náklady řízení zálohované státem dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
12. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. Úspěšná žalobkyně má tak právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, které představují náklady za právní zastoupení advokátem a jedná se o tři úkony právní pomoci po 9 140 Kč (§ 7 bod 5, § 8 odst. 1 advokátního tarifu) za účast u odvolacího jednání a dvakrát vyjádření k odvolání, náhradu za ztrátu času 8 půlhodin po 100 Kč (§ 14 advokátního tarifu) a náhradu cestovních výdajů v celkové výši 1 488 Kč, náhradu 21 % DPH v částce 6 238,70 Kč, celkem náklady odvolacího řízení činí částku 35 946,70 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **dovolání** za podmínek ustanovení § 237 o. s. ř. k Nejvyššímu soudu ČR se sídlem v Brně, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Mostě. O přípustnosti dovolání (§ 237 - § 238a o. s. ř.) rozhoduje dovolací soud.

Ústí nad Labem 10. června 2020

JUDr. Vilém Šetek v. r.
předseda senátu